

Duchovní ztráta paměti

1

Už věřím já, už věřím já,
všechno je možné, už věřím já,
Už věřím já, už věřím já,
všechno je možné, už věřím já,

2 Zůstaňme teď na chvíli stát kvůli čtení Slova Páně. Otevřeme si Amose, proroka Amose, 3. kapitolu a budeme číst od 1. verše.

3 Chtěl bych teď poděkovat sestře Juanitě a Anně Jean, a také sestře Mooreové za tu nádhernou sborovou píseň. Když jsem tak seděl a poslouchal, vyvolalo to ve mně určité vzpomínky. Vzpomínal jsem na to, když byly s námi a zpívaly během kampaně, bratr Jack, a já jsme kázali, a tato děvčata byla onehdy malá, a mrňavá, snad měla kolem šestnácti nebo tak nějak. Nu, myslím si, že sestra Anna Jean má teď pět dětí a sestra Juanita... je matkou dvou dětí. A my jsme už opravdu blíž k „západu slunce,“ ženy, než jsme byli tehdy, je to rozdíl asi šestnácti let. A nepotrvá to už dlouhou dobu a budeme procházet na druhou stranu, to bude nádherný čas.

4 Nyní u Amose, 3. kapitoly, čtěme.

***Slyšte slovo to, kteréž mluví Hospodin proti vám,
synové Izraelští, proti vši té rodině, kterou jsem
vyvedl ze země Egyptské, řka:***

***Toliko vás samy poznal jsem ze všeliké rodiny
země, protože trestati vás budu ze všech nepravostí
vašich.***

Zdaliž půjdou dva spolu, leč by se zajedno snesli?

***Zdaliž zařve lev v lese, když by nebylo žádné
loupeže? Vydá - liž lvíček hlas svůj z peleše své,
kdyby lapiti neměl?***

***Padne - liž ptáče do osidla na zem, když by žádné
lěčky nebylo? Zdvihne - liž ptáčník osidlo ze země,
když by naprosto nic nelapil?***

Zdaliž když se v čas zlý troubí troubou v městě, lid strachem se nesbíhá? Zdaliž když se státi má co zlého v městě, i Hospodin téhož nečiní?

Nečiníť zajisté Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům.

Když lev rve, kdož by se nebál? A když Panovník Hospodin velí, kdož by neprorokoval?

Skloňme naše hlavy.

⁵ Pane Ježíši, nechť toto, Tvoje Slovo, Pane, dej, abychom měli dnes večer obecenství kolem této porce (Slova). Modlíme se, Pane, abys nám dal námět pro tento text, abychom mohli odsud načerpat a přinést Tobě čest. Požehnej nás, zatímco očekáváme, Pane, dnes večer, na tvé Slovo. Uzdrav nemocné a postižené. Zachraň ztracené. Dej sílu slabým, Pane, a slábnoucím, tělesně i duchovně. A dej nám veliké vylití Tvoji přítomnosti, protože o to prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

⁶ Z tohoto místa Písma bych chtěl vzít své téma pro dnešní večer: „Duchovní ztráta paměti.“

⁷ Nezapomeňte, zítra se bude konat modlitba za nemocné. Očekáváme, že Pán bude konat nesmírně veliké věci, zítra ve dvě odpoledne, kde... kdy začneme naši bohoslužbu. Syn zde bude rozdávat modlitební lístky. A budeme se modlit za všechny, kteří jsou v potřebách a chtěli by, aby za ně bylo modleno. Očekáváme zítra v Pánu nádherný čas.

⁸ A teď vy, kteří jste zde příchozí z jiného města. Mějte na vědomí, zde jsou skvělé sbory plného Evangelia v celém městě. Jste vítáni v každém jednom z nich.

⁹ Právě před chvílí jsem mluvil tam venku s jedním pastorem, který se mnou spolupracuje, zrovna když jsem vcházel dovnitř, s bratrem Jacksonem, který byl původně z Metodistické církve, tam dole v tom městě, nebo v tom dalším.

¹⁰ A kolik z vás je zde přítomných, má nějaké spojení s naší modlitebnou, chtěl bych vidět vaše ruce; všude. Aj, jsem si jist — jsem opravdu rád, že vás tu vidím. Je to nejvíce namačkané shromáždění, na kterém jsem byl v Indianě, po delší době. Uvažuji o tom, abych se sem rychle vrátil a postavil tu stan, a kázal o těch „sedmi posledních troubách,“ bude-li to vůle Páně.

¹¹ A proto, pamatujte na zítřejší den. Nezapomeňte, zítra ve dvě hodiny. A teď, naše následující bohoslužby se budou konat příští týden v Tampě, na Floridě.

¹² Chtěl bych teď promluvit na téma: „Duchovní ztrá... ztráta paměti.“

¹³ Nuže, ten obyčejný chlapík, o kterém je zde řeč, Amos, chceme si o něm na chvíli promluvit, abychom měli pozadí, dříve než přejdeme do tématu. Odehrálo se to v období velkého hospodářského rozvoje v Samaří. Izraeli se dařilo. Vzoroval se na příkladu tohoto světa a vedlo se mu dobře.

¹⁴ Avšak prosperita není vždy znamením duchovního požehnání, někdy je to zrovna opačně. Lidé si myslí, že musí vlastnit hodně pozemského majetku. A ten že je pak důkazem, že vás Bůh žehná. Toto však není pravda. Někdy je to právě naopak.

¹⁵ Ale shledáváme, že o tom obyčejném chlapíkovi moc nevíme. On — nejsou zde o něm v dějinách žádné zprávy, odkud přišel. Víme, že podle Písma byl pastýřem, ale Bůh si jej vzbudil.

¹⁶ Mohu si představit, jak to onoho horkého dne v Samaří vypadalo, bylo to jedno z těch velikých turistických měst světa tehdejší doby. Bylo to něco takového, řekněme jako je třeba Miami, nebo Hollywood, Los Angeles nebo nějaké obdobné místo, nějaké velké turistické centrum. A můžeme si pouze představit, jak vypadal. On nikdy nebyl v tak velkém městě. Ale měl Slovo Páně a přicházel do tohoto velkého města, kde se hřích kupil z každé strany. Kazatelé, ti všichni odpadli daleko od Božího Slova a dlouhá léta zde neměli proroka.

¹⁷ A tak ten malý chlapík, zatímco vystupoval na vrchol toho pahorku, kousek na sever od Samaří, mohu si představit, jak jej vidím osvětleného horoucím sluncem, na tvářích má šedivé licousy a jeho malé oči se zúžily a jeho malá plešatá hlava se leskla, zatímco pohleděl dolů na město. Jeho zrak se zúžil, on se nedíval na to, na co se obvykle dívají turisté, když přicházejí do města a chtějí vidět všechna jeho lákadla a krásu. On se podíval a uviděl, jaký obraz mu toto město poskytovalo, město, které bylo kdysi Božím městem a zabředlo do takové mravní hniloby, jako je tato. Není tedy divu...

¹⁸ Tento malý, neznámý chlapík byl prorokem Amosem. Moc toho o něm nevíme. Nevíme, odkud přišel. Proroci se obvykle objevují na scéně jako neznámí a odcházejí stejným způsobem. Nevíme, odkud

přicházejí, kam jdou, neznáme jejich minulost. Bůh si je pouze vzbudí. Na pohled nevypadal nic moc, ale on měl TAK PRAVÍ PÁN. Myslím si, že to je ta hlavní věc. Samozřejmě on přišel do Samaří, aby zde zahájil svoji kampaň. Jsem si jist, že nikdo s ním nespolečně pracoval. Neměl doporučující dopis od žádné denominace. Neměl pověřovací listiny, aby mohl dokázat, ke které skupině patří. Ale, och, on měl jednu věc, on měl Slovo od Hospodina pro toto město.

19 A já uvažuji o tom, co by se stalo, kdybychom Amose přenesli do dnešního dne, do dnešní doby, jsem zvědav, jestli bychom jej mile přivítali v našem dnešním městě. Jsem zvědav, zda bychom jej přijali nebo udělali s ním to, co oni tehdy. Můžeme vidět, jak naše města jsou ve stejné hnilobě (v úpadku). Shledáváme, jak veliký hřích je mezi lidmi, obdobně jak tehdy. A pozastavuji se nad tím, jakým způsobem tento obyčejný neznámý muž vůbec zahájí svoji kampaň? Jak a kde on začne? Do které církve půjde nebo kdo s ním bude spolupracovat? Nemá se čím prokázat, odkud přišel, nemá nic, kromě toho „TAK PRAVÍ PÁN“ pro toto město.

20 On je zastihl v takovém úpadku a mravně tak zkažené — byla to mimořádná doba. Ženy v tomto městě se pomalu staly úplně stejné, jak je tomu dnes ve Spojených státech. Ony byly naprosto morálně zkažené. Vše, co Bůh od nich očekával, udělaly úplně opačně. A shledáváme, že to bylo význačné město, ve kterém ženy tancovaly přímo na ulicích, veřejně si svlékaly své šaty a tak dále, jako nějaké striptérky. Jistě, v oněch dnech to byla veřejná zábava, stejně tak jako je tomu dnes. Stačí, když se ukáže trochu teplé počasí a už nemusíte jít na žádné show. Nepochybně vylezou všude do ulic. Hanba vám, ženy, které děláte takové věci! Nestydíte se?

21 A tak — před nedávnem jsem tohle řekl jedné ženě a ona mi na to odpověděla: „Proč, bratře Branhame,“ řekla, „dělám pouze to, co dělá většina žen.“

22 Řekl jsem: „Neměli bychom se však chovat tak jako většina těchto lidí. My jsme přece jiní. My máme jiný charakter.“

23 Vzpomínám si na jednu ženu, která mi řekla: „Nu, bratře Branhame,“ byla to jiná, která to řekla, „já přece nenosím šortky.“ Dále pak řekla: „Já nosím dlouhé kalhoty.“

24 Odpověděl jsem: „To je ještě horší.“ Hm! „Bůh řekl: Je to ohavnost v Jeho očích, když si žena obléká oděv, který patří muži.“ To je naprostá pravda.

Jiná zase řekla: „Nu, už se nešijí taková oblečení.“

„Ale stále se prodávají šicí stroje a látky.“

²⁵ Neexistuje žádná výmluva. Jde tady o to, že se projevuje jenom to, co je v srdci. To se ukazuje navenek. To se samo projevuje.

²⁶ A nyní zjišťujeme — v tomto městě, jak ono se morálně zkazilo. Kazatelé se obávali cokoli o tom říct. Nu, ale byl tam ten obyčejný, ten malý, starý chlapík, který přešel přes tu pahorkatinu, přicházel jim říct „TAK PRAVÍ PÁN“: „Očistěte tuto věc, jinak půjdete do zajetí.“ A on se dožil těch dnů, kdy se jeho proroctví naplnilo. On prorokoval ve dnech Jeroboáma II., který byl však vyvrhelem; on se dvořil jiným národům. A ten malý Amos prorokoval a řekl jim, řekl: „Ten Bůh, o kterém tvrdíte, že Mu sloužíte, ten vás zničí.“ A On to také udělal.

²⁷ A kdyby jeho hlas bylo slyšet dnes večer zde, v... v Birminghamu, pak by zvěstoval církvím tu stejnou věc. „Ten Bůh, o kterém tvrdíte, že Mu sloužíte, ten vás jednou zničí.“ Nemluvím pouze k tomuto obecenstvu zde. Tyto pásky jdou do celého světa. Proto si pamatujte, je to pravda.

²⁸ Pak, když přišel do města, zjistil, že on... celý ten zmatek, uvažují, jak se musel cítit, když se podíval a uviděl tu zkaženost Božího lidu, ke kterému byl poslán.

²⁹ A jsem zvědav, jestli bychom ho teď přijali? Kdyby k nám přišel, jestli bychom s ním spolupracovali? Dali bychom mu z naší strany to nejlepší? Věnovali bychom mu naši pozornost, činili bychom pokání, pokud by nám řekl, že se musíme vrátit zpátky do Pánova Slova a jednat způsobem, jak nám řekl Pán?

³⁰ Jsem zvědav, co by naše sestry udělaly se svými ostříhanými vlasy? Nechaly by si znovu narůst vlasy, kdyby se ukázal Amos? On by o tom kázal a já vám tohle říkám, protože to je Slovo Páně.

³¹ Jsem zvědav, zda naše staršovstvo, které zvolí za Diakona člověka dva nebo třikrát ženatého, a tak dále, a on chce být Diakonom — pozastavuji se nad všemi těmito věcmi. Jsem zvědav, co by udělal s mužem, který dovolí své ženě nosit šortky a jít takto na ulici. A kosit trávu venku na dvorku, kde kolem procházejí cizí muži. Jsem zvědav, co by řekl takovému muži?

³² Zcela určitě by proti němu vystoupil se vši prudkostí, protože on měl TAK PRAVÍ PÁN a nemohl by udělat nic jiného, než to. On je zastihnul tam v těch dnech trpících zlou nemocí, totiž duchovní

zapomnětlivostí a stejně tak to postihlo nás v dnešní době.

³³ Nuže, jak on věděl, co se má stát? Jak to mohl Amos vědět? Za prvé on byl prorokem. A za další, on poznal podle jejich chování diagnózu a věděl, jaké budou výsledky.

³⁴ Když se doktor podívá na zhoubný nádor a uvidí, že tento zhoubný nádor se mocně zakořenil, pak ví, že už nezbyvá nic jiného než smrt. To je vše, ledaže by Bůh v této věci něco udělal.

³⁵ Nuže, když se podíváte dnes do města, podívejte se na lidi, podívejte se na církev, podívejte se na lidi, kteří se tak velice vzdálili od Boha, zde už nezbyvá nic, než stanovit diagnózu této věci: „Hřích! ‚A odplata za hřích je smrt.‘ Je to umírání.“ Diagnóza ukáže, oč se jedná. Když se lidé vzdálí od Boha a nejsou poslušní Slovu, netouží už více po Slovu, pak je zde pouze jediná diagnóza: „Duše, která hřeší, umře.“ Nevíra tě oddělí od Boha. To je naprostá pravda.

³⁶ To znamená, že on věděl, jaká je to nemoc, on věděl, jaké to bude mít následky, když uviděl tuto nemoc hříchu v tomto městě.

³⁷ Nuže, tato zapomnětlivost — bylo nám řečeno, že to je... způsobuje, že se dostanete do stavu, že nevíte, kdo jste. Nu, je to neobvyklá věc. Nestává se to příliš často, ale tento stav bývá způsoben šokem. Je to někdo, kdo ani neví kým je. Mohou to být někdy pozůstatky po válce, vyskytuje se to u vojáků. Někteří lidé tím trpí. Další věcí, která to způsobuje je starost. Starost může tohle způsobit.

³⁸ Starost nemá v sobě vůbec žádnou duchovní sílu. Ano, jen přeskočte starosti, přijměte víru.

³⁹ Někdo řekl: „Dobrá, a teď, co kdybys měl být zítra ráno zastřelen — nestaral by ses?“

Řekl jsem: „Ne, doufám, že ne.“

„Proč?“

Řekl jsem: „Starost by mi nic neprospěla, spíš by mě uvrhla ještě do horšího stavu.“

„Dobře, a k čemu ti pak bude prospěšná víra?“

Odpověděl jsem: „Může mě vysvobodit.“ A to je pravda, vidíte.

⁴⁰ A proto starost nemá vůbec žádnou duchovní sílu, naproti tomu víra má veškerou duchovní sílu. Věř!

A tak je to někdy zaviněno starostí.

⁴¹ Další věc, která to může způsobit mezi lidmi je to, když se člověk stává nerozhodným — dostane se mezi dva názory. To způsobí zapomnětlivost. A přivede tě to do takového stavu, že ve skutečnosti něco uděláš a nevíš, o tom cos udělal — přijdeš o schopnost uvažování. Přišel jsi o zdravý rozum. Nemůžeš udělat... nevíš, kdo jsi. Nejsi schopen najít svoji identitu. Můžeš chodit kolem do kola, jíst a všechno ostatní, ale stále nemůžeš najít svoji identitu. Můžeš být vzdělán ve školách, můžeš mít vzdělání, ale nevíš odkud ono je, nevíš, kdo jsi a kam patříš. Toto je amnézie — ztráta paměti, tak nám bylo řečeno.

⁴² My jsme ztotožněni v tomto lidském životě s našimi rodinami skrze manželství. A když se oženíme s našimi ženami, naše rodina je ztotožněna skrze náš manželský svazek. A pak, pomyslete na to, co když se stane taková hrozná věc a nejste schopni si vzpomenout, s kým jste se oženil, kdo je vaše žena, kdo jsou vaše děti, kdo je váš otec a matka, kdo je váš soused? Toto musí být hrozná věc.

⁴³ A pak jsme opět schopni najít naši identitu, můžeme se ztotožnit s lidskou rasou, díky inteligenci a odlišnosti od zvířecího života. Zvíře nemůže přemýšlet, ono prostě následuje pouze zvuky. Ono nemá duši. Nu, ale my máme přece také zvířecí život. Ale to, co nás odlišuje... My jsme savci, ale to... Savec je teplokrevné zvíře a my máme zvířecí rysy. Ale co nás odlišuje? Jsme rozpoznáni podle toho, že máme duši, svědomí, které nám říká, co je správné a co zlé.

⁴⁴ Je zde jedno místo, kde se setkáváme s touto zapomnětlivostí, a můžete se stát něčím takovým, jak se stal Nabuchodonozor, který jednou povyšoval samého sebe, a Bůh udělal to, že si pak myslel, že je zvířetem. A on žil na poušti a žral trávu jako vůl. A jeho vlasy mu narostly jako orlí peří a jeho srdce se v něm stalo zvířecí. Vidíte; to byla zapomnětlivost, protože on zapomněl, že byl králem. Zapomněl, že byl lidskou bytostí. A myslel si, že je zvířetem a choval se jako zvíře, protože zapomněl, že je lidskou bytostí.

⁴⁵ Dnes je to tak snadné a my někdy zapomínáme, čím je křesťanská církev. Chováme se jako tento svět. To svědčí o tom, že máme duchovní zapomnětlivost, protože nejednáme jako křesťané, ale jednáme jako tento svět. Pak obdržíte světské srdce a ono to způsobí.

⁴⁶ Zde shledáváme, že Izrael se otevřel tomuto světu, poddal se jeho způsobům a dostal se do jeho vyježděné koleje. A tento prorok byl poslán, aby jim to řekl, aby je z toho dostal ven, pokud bude moci. Bůh

ve své milosti vyvolil Izrael zprostřed všech rodin na zemi. Způsobila to milost. On jim dal vyvolenou zemi. Dal jim domy, které nestavěli. Bůh to udělal, vyvolil je. Dal jim usedlosti, které nestavěli. On jim dal, On jim dal pokrm, který neseli. Dal jim studny, které nekopali. Dal jim vítězství, za která nikdy nebojovali. Dal jim milost, kterou si nikdy nezasloužili. Bůh to udělal Svou milostí pro tento Izraelský lid, Svým vyvoleným, svým milovaným.

47 A On řekl v Bibli: „Našel ji na poli, jako malé děvčátko, která sedělo ve své vlastní krvi, a On ho umyl a očistil, tohle On udělal. Ale potom, když mu Bůh prokázal všechna tato milosrdenství a stalo se bohaté,“ přivodilo si tuto amnesii, zapomnětlivost, „a zapomnělo, odkud všechna tato bohatství pocházejí.“

48 Myslím si, že toto je obraz USA, v roce 1964. Ona trpí tou stejnou nemocí. Máme veliké, mocné církve. Jsme veliký zdatný národ. Náš počet jde do miliónů, a přesto jsme zapomněli, odkud tyto věci pocházejí.

49 Oni trpěli touto nemocí, byl to těžký případ. Poté, co Bůh byl k nim tak dobrotivý a vyvedl je z prostřed pohanských zemí, a učinil je odděleným lidem, oddělil je pro Něj samého. On řekl: „Vzal révu z jedné země a zasadil ji do jiné země a staral se o ni, aby přinesla ovoce, a byla plodná, ale tato réva zapomněla, odkud pocházejí tato požehnání.“

50 Stejně tak je to s Božím lidem v těchto posledních dnech, který zapomněl, co to znamená vydat svědectví, že jsem křesťanem. A je to tu znovu, tato zapomnětlivost se zmocnila lidí. Nemohou najít svoji identitu.

51 Oni, oni na to všechno zapomněli. Oni zapomněli na Jeho svatost. Zapomněli na Jeho Zákon. Ženy žijí tak, jako všechny ostatní ženy.

52 Boží církev a Jeho lid byl vždy „odděleným lidem, povoláním lidem, zvláštním lidem, svatým národem, královským kněžstvem; obětujícím Bohu duchovní oběti, ovoce rtů vzdávajících čest Jeho jménu.“ Bůh si povolal Svou církev a oddělil ji od tohoto světa za tímto účelem. A On ji dal Zákon a On, To musí být svaté. On řekl: „Já jsem svatý a vy musíte být svatí, protože bez svatosti nikdo neužrší Pána.“ Řekl to sám Bůh.

53 A On si povolal tento lid, aby byl lidem tohoto druhu, ale oni na to zapomněli. Oni zapomněli na Jeho zákony, rovněž zapomněli na svoji

morálku. Ty ženy na ulici — tyto Izraelské ženy, každá jedna očekávala, že počne z Ducha Svatého a zplodí Mesiáše, a přece se chovaly tímto způsobem. Jejich charakter byl otrěsný.

54 Chci se zde na chvíli zastavit a říct, že to stejné je dnes mezi lidmi, kteří nazývají samých sebe křesťany. Jejich charakter — kdybyste si to mohli jen uvědomit!

55 Jednou na jihu — četl jsem o tom příběh, tam z těch míst, bylo to v době otroctví. Oni brali ty lidi a prodávali je na trhu, stejným způsobem, jako třeba ty prodáváš ojeté auto. A byl tam nákupčí, překupník, který je sháněl a přicházel s těmito otroky, a prodával je, podobně jak ty prodáváš auto nebo něco jiného.

56 A tito otroci byli daleko od svého domova. Oni byli z Afriky. Búrové je unášeli, přiváželi je na tyto ostrovy a pak je pašovali do Spojených států, a prodávali je do otroctví — z Jamajky, a okolních ostrovů.

57 A shledáváme, že tito lidé byli smutní. Oni byli uneseni ze svých vlastních domovů. Zmocnili se jich nepřátelé a oni byli smutní. Už nikdy více nespatriili svého manžela, nikdy více své manželky, svého otce a matku, své děti. Byli úplně... Museli je mrskat bičemi, aby je donutili k práci, protože oni byli smutnými lidmi.

58 A jednoho dne přišel na jistou plantáž jeden překupník a uviděl skupinu otroků při práci. A on šel a zeptal se majitele, řekl: „Kolik máš otroků?“

Ten mu odpověděl: „Asi stovku.“

Řekl: „Máš nějakého na výměnu nebo na prodej?“

Odpověděl: „Ano.“

Řekl: „Dovol, abych se na ně podíval.“

59 Šel tedy na pole, chvíli je pozoroval a viděl, jak je museli stále opakovaně mrskat A za chvíli si všiml jednoho mladého muže, který nemusel být bit. Držel vzpřímeně svoji hrud' a hlavu držel vzhůru; nemuseli jej bičovat. A tak překupník řekl: „Chtěl bych koupit tohoto otroka.“

Majitel odpověděl: „Tento není na prodej.“

60 Překupník se zeptal: „Co odlišuje toho otroka od těch jiných?“ Dále řekl: „Je šéfem nad těmito ostatními?“

On odpověděl: „Ne, je to obyčejný otrok.“

On se zeptal: „Možná mu dáváš jíst něco jiného.“

On odpověděl: „Ne, stravuje se ve společné jídelně spolu s ostatními otroky.“

⁶¹ Překupník se zeptal: „Tak co jej tedy odlišuje od těch ostatních otroků?“

⁶² Majitel řekl: „Také jsem byl na to dlouhou dobu zvědav. Ale jednou jsem zjistil, že v jeho domovině, odkud on pochází, jeho otec je kmenovým králem. A i když je teď odcizen a nachází se daleko od svého domova, přece jen si je vědom toho, že je synem krále, a proto se takto chová, jako syn krále.“

⁶³ Pomyslel jsem si: „Když se takto choval černoch, který přišel z Afriky a věděl, že jeho otec byl členem kmene, a k tomu kmenovým králem, co by to pak mělo znamenat pro křesťana, který je znovuzrozen, ať je to muž nebo žena, a který ví, že náš Otec je Králem nebe ve Slávě!“ Měli bychom si počínat, jak se sluší na křesťanského muže a ženu. Měli bychom podle toho jednat, oblékat se, mluvit jak se sluší a žít podle toho. Ač, že jsme zde cizinci, přesto všechno jsme děti Krále. Amen.

⁶⁴ Náš charakter, jak jsme mravně upadlí ve dnech, ve kterých teď žijeme! Izrael padl do těch stejných kolejí a byl také nemorální. Zapomněli na Boží zákony: „Nezcižoložíš, a nepožádáš manželky bližního svého“ a tak dále. Zapomněli na tyto zákony. Oni je už více nechtěli. Práli si být jako zbytek tohoto světa, stejně tak, jakou se církev stala dnes.

⁶⁵ Jednou když se Izrael ve svých počátcích začal rozvíjet, chtěl mít nad sebou krále. Samuel, ten prorok, který byl k nim poslán, jim řekl, on řekl: „Řekl jsem vám kdykoliv něco ve jménu Páně aniž by se to nestalo?“

Oni odpověděli: „Ne, nikoliv.“

⁶⁶ „Požádal jsem vás někdy o jídlo nebo o peníze — o vaše peníze, na moje živobytí?“

⁶⁷ „Ne, ty jsi to nedělal, ty jsi nám nikdy nic neřekl, Samueli, co by se pak neuskutečnilo. A nikdy jsi nás nepožádal o naše peníze na tvé živobytí. Ale my přesto chceme mít krále.“

⁶⁸ Bůh řekl Samuelovi: „Dovol jim ho mít. Oni neodmítli tebe; oni

odmítli Mne.“

69 Izrael teď upadl do toho stejného stavu. Oni už nechtěli mít žádné Boží proroky. Oni je nepotřebovali. A kdyby se nějaký objevil a přinesl jim Slovo, a pokusil se je přivést zpět ke Slovu, pak by Ho odmítli. Oni tak jednají stále, dokud zůstávají ve stavu zkaženosti.

70 Když se spolu spojí svět s církví, oni nepotřebují nic duchovního. Nechtějí „TAK PRAVÍ PÁN.“ Chtějí mít to, co se jim líbí. Chtějí mít svět a říkat, že jsou křesťany; a žijí v tom světě, a žijí s tím světem, a žijí jako tento svět, a stále trvají na svých věrovyznáních, a tvrdí, že jsou křesťané. Víte, čím je to zapříčiněno? Je to duchovní ztráta paměti. Přesně o to tady jde. Oni vlastně nevědí, kým jsou. Oni zapomněli, co mají dělat.

71 Kdyby takto dneska někdo přišel, byl by odmítnut stejným způsobem. Jejich stav byl ovšem velice vážný, stejně tak je to i dnes. Nedovedou se už více ztotožnit s nadpřirozenými věcmi, protože si to nepřejí. Slovo, Evangelium — to oni nechtějí. Postihla je nemoc hříchu a jim se to líbí.

72 Hřích je příjemný pro neobrácené srdce. Připadá být dobrý neobracenému úmyslu, ale je cestou smrti. Nezůstává již tedy nic víc než smrt. „Odplata za hřích je smrt“ a ty musíš sklidit svou odplatu. Zasel jsi vítr, pak budeš sklízet větrnou smršť.

73 Duchovní znamení a kázání Bohem ustanoveného posla už s nimi ani nepohne. Ženy se mu vysmívají přímo do tváře a říkají: „Nebudu poslouchat takové nesmysly.“ Neopakuje se toto znovu! Co to je? Je to duchovní ztráta paměti, to je přesně ono. Oni zapomněli, že Bůh a Jeho Slovo je jedno a totéž a že On ho nemůže nikdy změnit.

74 Když se v oněch dnech objevil na scéně prorok a předvedl duchovní znamení, duchovní hlas, bylo slyšet v pozadí Boží hlas, oni se Tomu jen posmívali, a tropili si z Toho žerty.

75 Všichni znáte to staré pořekadlo: „Blázen chodí v botách pobitými cvočky, kde se andělé obávají vstoupit.“ To vlastně způsobuje tato duchovní ztráta paměti. Ona přivádí lidi do takového stavu, že už nemají v sobě žádné citění. Nemají zájem o nic duchovního.

76 Vezměte opravdovou duchovní bohoslužbu, kde Duch Svatý uzdravuje nemocné a rozpoznává myšlenky, které jsou v srdci a dejte to do těch všech církví, třeba na takový sjezd, jaký se koná zde na druhé straně, na tom stadiónu a pozorujte, co se stane. Během

několika minut budou všichni vstávat a odcházet. Jich se to netýká. Oni s tím nechtějí mít nic společného. Budou spíše poslouchat nějaké intelektuální řeči.

77 Ale, pokud se jedná o moc Ježíše Krista a jeho zmrtvýchvstání a o Ducha Svatého, nechtějí s tím mít co do činění, protože je to obviňuje. Tyto věci, které by měli vzít na vědomí, by je roznítily ohněm. Žádné kárání není samozřejmě příjemné v přítomné době. Ale jestliže se mu podrobíš, pak ono přinese ovoce pokání. Zjišťujeme tedy, že když se lidí zmocňuje duchovní ztráta paměti, pak jsou ve špatném stavu. Tuto věc pozorujeme i teď. Přál bych si teď...

78 Musíš být s něčím ztotožněn. Musíš se někde projevit. Tvůj život dnes večer dokazuje, s čím jsi ztotožněn. Jsi ztotožněn buď s Kristem, nebo vně Krista. Nemůžeš být napůl tu a napůl tam. Neexistuje něco jako, opile — střízlivý člověk. Neexistuje bílý černý pták. Buď jsi spasen, nebo nejsi spasen. Buď jsi svatý, nebo jsi hříšník, jedno nebo druhé a tvoje duchovní stanovisko vůči Božímu Slovu tě ztotožňuje přesně tam, kde stojíš. Je to tak!

79 Slovo Boží prokazatelně obhájilo, že křest Duchem Svatým je přesně tím stejným dnes, jako byl v den Letnic nebo ve kterémkoliv jiné době. A Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. A tvé stanovisko vůči tomu dokazuje, jsi-li postižen duchovní ztrátou paměti nebo ne. To souhlasí. Nezáleží na tom, jestli jsi Diakonom nebo dokonce i kazatelem, na tom nezáleží... Jó, oni to mají také. Tak tedy zjišťujeme, že to je nakažlivé a postihuje to všechny. Vidíme to v dnešní době.

80 Tedy být Američanem. Pokud jsem Američan, musím se ztotožnit se svým národem. Poslouchejte teď pozorně. Pokud jsem Američan, pokud jsem se narodil v této zemi a stal jsem se občanem, jsem ztotožněn s tímto národem. Vše co je on, jsem i já. Vše co byl on, jsem já. Neboť jsem ztotožněn jakožto Američan a pak musím vzít celou její hanbu, a celou její slávu. Čímkoliv je ona, jsem i já, protože jsem s ní ztotožněn. Amen. Přál bych si, abyste to pochopili. Jsem ztotožněn jakožto americký občan, tedy vše co byla ona, jsem i já. Vše čím ona je, jsem i já. Musím být její částí. Musím... pokud jsem americkým občanem, jsem částí Ameriky. A vše čím ona je, jsem i já.

81 Na to nesmím nikdy zapomenout. Pokud chci setrvat jakožto pravý americký občan, musím si pamatovat, čím je můj národ, jelikož jsem ztotožněn se svým národem. Zapomenout na něj nebo... Bojovat za něj nebo zemřít za něj, nebo se postavit za věc, za kterou stojí on, musím se za ni postavit. Čím je můj národ, tím jsem i já. Věc, kterou

obhajuje, obhajují i já. Být věrným Američanem, musím být hotov pro ni zemřít, bojovat, hájit ji a udělat, co je třeba. Vždyť jsem její částí. Nemůžete ji napadnout, aniž byste nenapadli mě. Pokud někdo řekne něco proti ní, pak to řekne proti mně, protože jsem Američan. Pokud někdo řekne něco proti tobě, jakožto Američanovi a cokoliv řekne proti tomuto národu, řekne to proti tobě, protože jsi jeho částí. Nikdy na to nezapomeň; pokud to zapomeneš, pak máš amnesii, zcela jistě.

⁸² A pamatujte si, nemůžete být americkým občanem, pokud jste se nestali částí Ameriky. Musíte jí být. Tím čím je Američan, musíte být i vy. Musím být jejím účastníkem. Je to můj národ, musím být jeho účastníkem. Čím je on, tím jsem já. Vidíte, co byl on, jsem i já. Není důležité, čím on byl, já jsem stále tím, čím on byl.

⁸³ Pokud jsem Američan, vylodil jsem se na Plymouthské skále spolu s nimi — s těmito předky. Musel jsem to udělat; protože jsem její částí. Jel jsem spolu s Paulem Reverem varovat ji před číhajícím nebezpečím. Pokud jsem opravdovým Američanem, pak jsem se vylodil na Plymouthské skále. Jel jsem spolu s Paulem Reverem, abych ji varoval před číhajícím nebezpečím na ni. Rozumíte, co tím míním?

⁸⁴ Překročil jsem ledovou řeku Delaware spolu s Georgem Washingtonem a jeho bosými vojáky. Byl jsem tam, protože jsem ztotožněn s tímto národem. Co on tehdy učinil, bylo moji částí; co já dělám teď, je jeho částí. Byl jsem ztotožněn s Washingtonem u Delaware.

⁸⁵ Stál jsem spolu se Stonewallem¹ Jacksonem, když proti němu stála tak obrovská přesila a lidé se jej zeptali: „Jak můžeš vydržet stát jako kamenná zeď, když proti tobě je taková převaha?“ Ten malý ostýchavý chlapík s modrýma očima, dupnul nohou a řekl: „Nevezmu do úst ani doušek vody, dokud za něj nepoděkuji všemohoucímu Bohu.“ Musím stát spolu s ním, jako kamenná zeď. Stál jsem tedy spolu se Stonewallem Jacksonem. Pokud jsem Američan, jsem ztotožněn s jeho postojem. Přesl jsem Delaware! Bojoval jsem!

⁸⁶ Vztyčil jsem vlajku. Byl jsem s nimi, když vztyčili vlajku na Guamu. Poté, když tisíce amerických vojáků padlo, dostala se tam malinká skupina a vztyčila tam vlajku, byl jsem ztotožněn s tímto vztyčením vlajky; každý jeden z nás. Všichni američtí občané byli ztotožněni s touto vlajkou vlající nad Guamem. Když jsem uslyšel, že tam vztyčili vlajku, slzy kanuly po mých tvářích. Byl jsem to já. Byl jsi

---

¹ Stonewall - v angličtině znamená „kamenná zeď.“

to ty. To znamená my všichni, jestliže jsme tam s tím byli ztotožnění.

⁸⁷ Vše co je ona, to jsem já. Všechna její sláva, je moje sláva. Všechna její hanba, je moje hanba. Pokud se dopustila nějaké hanebné věci, pak ji musím nést i já... a snášet její hanbu. Pokud se jí pak dostane pocty, jsem poctěn spolu s ní, protože jsem s ní ztotožněn. Nuže, být ztotožněn, Američan musí nést celou hanbu Ameriky a i celou slávu Ameriky, za vše, čímkoli kdy byla. Vše čím je nebo bude, jsi s tím ztotožněn.

⁸⁸ Tudíž, abys byl pravým křesťanem, musíš se tak chovat. Nesmíme na to zapomenout. Vše co byl On — jsem s Ním ztotožněn. Jsem ztotožněn s Ním.

⁸⁹ Všimněte si, On je ve mně a já jsem v Něm. Všimněte si, potom každý křesťan, který je opravdovým křesťanem, byl spolu s Ním, když — „Prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni synové Boží, před založením světa.“ Byli jsme ztotožnění v těchto nesmrtelných sférách s Bohem, deset miliónů let před tím, než tento svět byl zformován. Byl jsem tam tehdy s Ním. Pokud mám věčný život, byl jsem tehdy s Ním. Byl jsem ztotožněn s Ním — „Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni synové Boží.“

⁹⁰ Byl jsem spolu s Ním, když povolal Abrahama ve věku sedmdesáti pěti let a jeho manželce bylo pětasedesát let, a řekl mu, že budou mít dítě. Byl jsem s ním, když on se postavil na TAK PRAVÍ PÁN: „Budu mít dítě.“ Stál jsem spolu s ním. Každý další křesťan stál s ním. Byl jsem s ním, když nastala doba jeho pokušení. Byl jsem s ním, když vystupoval na vrchol hory, obětovat Izáka. Byl jsem s ním, když se tam objevil ten beran.

⁹¹ Byl jsem s Josefem, když jej odmítli jeho bratři, protože on byl duchovní a ti ostatní byli tělesní. Byl jsem s ním, když si uvědomil, jakou pohanu musí snášet od svých vlastních bratrů. Čím byl on, jsem i já. Co jsem já, tím byl on. „Neboť všichni jsme jedno v Kristu Ježíši.“ Byl jsem s Josefem v jeho jámě — hrobě. Byl jsem s ním, když se postavil po pravici faraóna. Musíte být s ním ztotožnění.

⁹² Byl jsem s Jákobem oné noci, když zápasil celou noc s andělem. Zápasil jsem i já. Já vím, čím on procházel. Proto jsem zápasil s Jákobem ve stejné době, když zápasil on, protože jsem jeho bratr.

⁹³ Byl jsem s Mojžíšem, když šel dolů do Egypta. Byl jsem s Mojžíšem u hořícího keře. Pokud jsi křesťan, jsi ztotožněn s těmito biblickými hrdiny. Nezapomeňte na to! Byl jsem s Mojžíšem, když se

proti němu postavili všichni lidé. Byl jsem s Mojžíšem, když přešel Rudé moře. Když pozvedl svoji ruku a vyrazil kupředu a Rudé moře se rozestoupilo, byl jsem ztotožněn tehdy v Kristu a byl jsem v té hodině spolu s Mojžíšem.

⁹⁴ A čím byl každý jeden křesťan, čím byl každý jeden věřící, každý věřící je teď ztotožněn s touto osobou. Čím byla ona, musíš být s ní ztotožněn. Nezapomeň na to. Pokud ne, pak trpíš duchovní ztrátou paměti; zapomněl jsi, kdo jsi.

⁹⁵ Proto jsem byl ztotožněn s ním — s Mojžíšem, když překročil moře.

⁹⁶ Byl jsem s Eliášem ve dnech Achaba, když se museli rozhodnout, komu budou sloužit, jestli Bohu, nebo Bálovi. Byl jsem spolu s ním na hoře Karmel, když se musel rozhodnout, protože jsme ztotožněni v Těle, toho stejného Boha, se kterým byl ztotožněn on. A proto jestli jsme ztotožněni v tom Těle, pak si musíme pamatovat, že jsme tam byli spolu s ním. To souhlasí.

⁹⁷ Nu, byl jsem s Davidem, když byl zavržen svými vlastními bratry. Byl jsem s Davidem; vy také, pokud jste křesťané. Musíte být ztotožněni v jeho zavržení.

⁹⁸ Byl jsem s židovskými mládenci v ohnivé péci, když je oheň nemohl spálit kvůli přítomnosti toho čtvrtého Muže.

⁹⁹ Byl jsem s Danielem ve lví jámě. Byl jsem tam s ním ztotožněn, když byl rozpoznán andělem Hospodinovým.

¹⁰⁰ A zcela jistě jsem s Ním byl na Golgotě. Musel jsem tam s Ním být na tom místě a nejenom, že jsem tam s Ním byl ztotožněn, ale také jsem s Ním na Golgotě i zemřel. Každý křesťan musí zemřít spolu s Ním na Golgotě. Pokud nezemřeš spolu s Ním na Golgotě, nemůžeš Mu patřit. Byl jsem tam, když On zemřel. Zemřel jsem spolu s Ním. A pak jsem byl spolu s Ním, když povstal z mrtvých. Povstal jsem onoho Velikonočního rána spolu s Ním v zmrtvýchvstání. Cokoliv On učinil, byl jsem tam právě spolu s Ním; stejně tak i každý věřící.

¹⁰¹ A teď sedím spolu s Ním v nebeských místech v Kristu Ježíši a mám veškerou pekelnou moc přemoženou, skrze Něj. Každý křesťanský věřící tam byl posazen stejným způsobem, protože musíš být takto ztotožněn.

¹⁰² Teď v těchto posledních dnech shledávám, že jsem spolu s mnohými věřícími křesťany ztotožněn v Jeho službě. „On je tentýž

včera, dnes i na věky.“ Shledávám se v tomto dni ztotožněn v Jeho službě. Nacházíte se taky tak ztotožněni, věříte tomu a kráčíte v tom? Podívejte se na skutky, které On dělal — On řekl, že věřící bude dělat ty stejné věci. „Skutky, které já dělám, i vy dělat budete.“ Můžete být tedy s Ním ztotožněni a pak když přichází pohana pro Slovo, můžete snášet tuto pohanu tak jako On, rozumíte, jste s Ním ztotožněni? Byl jsem s Ním ztotožněn.

103 Byl jsem s Ním v den Letnic. Byl jsem tam v horním příbytku s učedníky, ztotožněn s nimi ve křtu Duchem Svatým.

104 Jsem zvědav, jestli církev teď netrpí duchovní ztrátou paměti v takovém rozsahu, že někteří z nich nevěří, že existuje něco takového jako Duch Svatý. Vidíte kam, až dospěla církev? Je to velice špatný případ zapomnětlivosti! Vidíte, oni zapomněli, že to byl tehdy Ježíš Kristus. Oni zapomněli, kdo byl Ježíš Kristus. Oni na to zapomněli. Oni si myslí, že On byl pouhým zákonodárcem, prorokem nebo dobrým mužem, zapomněli, že On byl Bohem. Zapomněli, že On je ten stejný včera, dnes a na věky. A církev trpí špatným případem duchovní ztráty paměti. Oni zapomněli na všechny tyto věci. A více To nechápou.

105 Museli jsme být spolu s učedníky o Letnicích, ztotožněni s nimi. Byl jsem ztotožněn s Petrovým kázáním v den Letnic, ve Skutcích, druhé kapitole. Slyšel jsem, co říkal. Věřím tomu, co on řekl. Byl jsem poslušný tomu, co řekl. Teď jsem ztotožněn s tou stejnou věcí.

106 Nepřivodte si duchovní ztrátu paměti. Protože se ztotožníte s něčím jiným. Stůjte s tímto Slovem!

107 Byli jsme s církví, když obdržela pověření od Ježíše Krista, v Markovi, v 16. kapitole. „Jděte do celého světa a kažte Evangelium všemu stvoření.“ Chci se zde ztotožnit: „Do celého světa, všemu stvoření. Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení,“ můžeš se s tím ztotožnit.

108 Nuže, jsi s tím tedy ztotožněn nebo trpíš nějakou duchovní zapomnětlivostí a shledáváš, že nevěříš, že tato znamení provázejí věřící? Podívej, pokud tomuto nevěříš, pak trpíš duchovní zapomnětlivostí, rozumíš, zapomněl jsi, co Bůh zaslíbil. On řekl: „Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení.“ Nezapomeň na to. Chceš-li být křesťanem, nemůžeš na to zapomenout. Musíš s tím být ztotožněn.

109 Musíš být ztotožněn se svatým Janem, 14. kapitolou, 12. veršem: „Kdo věří ve mne, skutky, které dělám já, bude dělat i on.“

Nezapomeňte na to. Pokud na to zapomínáte, trpíte duchovní ztrátou paměti. Zapomněli jste, kým jste. Zapomněli jste jaký význam má vaše svědectví.

110 A co řeknete na to, když On řekl: „Jestliže zůstanete ve mně a má slova zůstanou ve vás, prostě, o cokoli chcete, a stane se vám to?“ Jste s tímto ztotožnění, věříte, že tohle je pravda? U Marka 11, On řekl: „Kdokoliv by řekl této hoře: ‚Zvedni se a vrhni se do moře,‘ a nepochyboval by ve svém srdci, ale věřil by, že se děje to, co říká, bude mít, cokoli řekl.“ Můžete být s tím ztotožnění a věřit tomu, že to je pravda? Pokud ne, pak trpíte duchovní ztrátou paměti.

111 A vy jste zapomněli, ztratili vaši křesťanskou rovnováhu. Nemůžete rozpoznat, kam patříte. Říkáte: „Jsem metodista, jsem baptista. Víím o tom to a to. Jsem letniční, jsem ten, tamten nebo onen.“ Dávej pozor! To může být známkou nemoci, která se na tobě projevuje, že trpíš duchovní ztrátou paměti.

112 Říkáš: „Nu, bratře Branhame, já věřím tomuto a sotva mohu...“ Počkej chvíli. Pokud Bůh zaslíbil, že bude dělat tyto věci a řekl, že se budou zde dít v posledních dnech, a tvoje věrovyznání tě chce od toho odtáhnout, pak je to zřetelným znamením, že mohu na tobě pozorovat známku nemoci. Je to duchovní ztráta paměti, zapomněl ses ztotožnit se Slovem.

113 Říkáš: „Nevěřím, že nemocní bývají uzdraveni.“ Pak tedy máš duchovní ztrátu paměti.

114 Říkáš: „Nevěřím v křest Duchem Svatým.“ Duchovní ztráta paměti!

115 Říkáš: „Já nevěřím, že Bůh zaslíbil tyto věci pro poslední dny.“ V tom případě jsi naslouchal věrovyznání nebo nějaké doktríně, místo Bible. Máš duchovní ztrátu paměti. Pak nevíš, kam patříš. Vyznáváš, že jsi „křesťan“ a popíráš Slovo. To tě přivádí znovu k duchovní ztrátě paměti, vidíš, nevíš, na čem stojíš. Trpíš duchovní ztrátou paměti. Nemůžeš se ztotožnit s Písmem.

116 Musíš být spolu s učedníky. Musíš být zajedno s Písmem, s církví, která obdržela pověření. Nuže, teď když církev obdržela pověření: „Jděte do celého světa a kaďte Evangelium; znamená pak ti, kteří uvěří,“ to bylo její pověření. Teď oni mají... To bylo to pověření.

117 Ale oni jsou v těžké duchovní zapomnětlivosti v pokročilém stavu, obdobně jak měla Eva... na sobě, když se jednoho dne

procházela v zahradě. Ona je teď jako Izrael, trpí tou stejnou nemocí, je to alergie způsobená dietou ze semináře, který tě přivede k duchovní ztrátě paměti. Stravujete se stravou ze semináře a všichni jste dostali opravdu těžkou amnesii. Nevěříte ničemu, co říká Bible.

118 V takovém stavu se nachází dnešní církev. A to způsobuje, že nemůžeme mít dnes probuzení. V takovém stavu se dnes nacházejí lidé. Tak se přiotrávili nad zuhelnatělými zbytky ze všelijakého haraburdí a každého ismu, který vyseděli, že neví, co je správné, a co ne. Přesně tak. Ona si nemůže vzpomenout na svého Pána. Nemůže si vzpomenout na Jeho Slovo. Nemůže si vzpomenout na Jeho zaslíbení.

119 Stejně tak to bylo s Izraelem, když se Ježíš ukázal na scéně. Nemohli si vzpomenout na to, že: „Panna počne.“ Nemohli si vzpomenout na to, že Mojžíš řekl: „Pán Bůh vzbudí vám proroka, jako já.“ Trpěli duchovní ztrátou paměti.

120 Stejně tak je to s dnešní církví. On řekl: „Stane se v posledních dnech,“ že se stanou tyto věci, které teď vidíme se dít, a církev sedí tak mrtvá, jako o půlnoci. Co je to? Duchovní zapomnětlivost. Nazýváme se letničnicí a nemůžeme se ztotožnit, nemůžeme sami sebe ztotožnit se Slovem, když je kázáno v moci a v zmrtvýchvstání Krista; a On je zde mezi námi, koná a dělá přesně to, co řekl, že bude dělat. Pak, dávejte pozor, náš denominační systém nás přivedl k duchovní ztrátě paměti. Trpíme. Nevíme, kam patříme. Někdo přenese svoje doklady z jedné církve do druhé církve a — do této církve a — tohoto ismu a — tamtoho ismu. Vidíte?

121 Čeho nám je opět potřeba, dalšího Amose, který přijde na scénu s ‚TAK PRAVÍ PÁN.‘ Přijali bychom jej? Asi stejně tak jako oni. Oni jej vůbec nepřijali. Nepřijali by jej stejně tak ani dnes. Sotva by našel místo pro svoji hlavu, kde by mohl kázat. Nu, je to přesně tak, protože církev trpí duchovní ztrátou paměti.

122 Proč? Bůh zaslíbil v těchto posledních dnech: „Kdy se objeví Syn člověka,“ podle Lukáše, 17. kapitoly, „a znamení, které se stalo v Sodomě, se má stát dnes.“ A lidé uviděli, jak se to stalo a někteří z nich tomu dokonce nevěří. Myslí si, že je to telepatie. Myslí si, že je to ďábelský duch. Co to je? Trpí duchovní ztrátou paměti. Přesně tak. Nemohou pochopit Pána. „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes, i na věky.“ On je dnes tím, čím byl tehdy.

123 Ale co se stalo, nemůžeme se už více ztotožnit se Slovem. Proč? Ona, ona už neví, jestli je nějakým klubem nebo jestli je církví. Nepřeje

si být nazývána klubem a nemůže být nazývána církví; neboť být nazývaná církví, znamená být ztotožněná s Kristem. To je příčina její duchovní zapomnětlivosti. A ona si nepřaje, aby se jí říkalo klub. A proto to už více není Letniční církev, Metodistická církev, Baptistická církev; ale Letniční klub, Metodistický klub a Baptistický klub, protože ona nemůže být více ztotožněna se Slovem. A i když Slovo bylo zamanifestováno, oni tomu nadále nevěří. Je to nemoc, duchovní ztráta paměti. Neznají svou totožnost; Neví, kam patří. To souhlasí.

¹²⁴ Je to přesně tak, jako když něco zkřížíme. Jak jsem častokrát říkával: „Vždycky jsem myslel, že jeden z nejhoupějších živočichů, jakého jsem zde viděl, je mezek.“ Vidíte, je to kříženec. Vidíte, jeho máma byla klisna, jeho otec byl osel a on neví, kam patří. Ale je zde další věc, můžete jej zkřížit s oslem a potom... nebo dostat mezka, ale ten mezek se už nemůže více rozmnožovat. Vidíte, nemůže. Nemůžete jej nic naučit. Je tvrdohlavý. Nemůžete mu nic říci... On jenom nastavuje ty velké dlouhé uši a bude čekat do konce svého života, až do své smrti, aby vás mohl kopnout. Toť vše. Vždy vyčkává na vhodnou příležitost, pokud se mu to povede, aby do vás mohl něčím praštit.

¹²⁵ A to mi připomíná mnoho takzvaných hybridních křesťanů. Křížili církev, dokud se nedostavila ta nemoc, duchovní ztráta paměti. A už se více nemohou rozmnožovat.

¹²⁶ Mluví se o zkřížené kukuřici. Zkřížená kukuřice se nehodí k ničemu. Je to nejhorší věc, kterou můžete vložit do úst, něco zkříženého. Z toho důvodu musíte brát tyto malé skleníkové sazenice, nějaký zkřížený neřád a ošetřovat to postřikem, a kurýrovat to, a hýčkat to. Proč? Protože ony se samy nedovedou uchránit před hmyzem.

¹²⁷ Avšak pravý plnokrevník, na něj nemusíte používat prostředek proti hmyzu. On má sílu sám v sobě, aby se sám zbavil hmyzu. A toto je zapotřebí opravdovému, ryze — duchovnímu muži, aby se mu vyhýbal hmyz nevíry.

¹²⁸ Vezměte starého mezka a promluvte k němu, řekněte: „Hej, chlape, chci, abys udělal to anebo tamto.“

¹²⁹ Ani sebou nehne: „Hi! Hi! Hi!“ Jeho veliké uši se budou pohybovat nahoru a dolů. Viděl jsem spoustu takzvaných křesťanů tohoto druhu.

¹³⁰ Řekneš: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení.“

131 „Hm? Věřím, že dny zázraků pominuly. Hi? Hi? Hi?“ Vidíte, neví, čemu věří. Neví nic. Neví, odkud přišel; Neví, kam jde. Trpí koňskou zapomnětlivostí. Nezná svůj původ a nemůže jít dál.

132 Ale já mám rád ryzí plnokrevníky. Ó, ten je ušlechtilý. Můžeš si s ním promluvit. Ví, kdo je jeho otec, kdo byla jeho matka, kdo byl jeho dědeček a babička. On má svůj rodokmen a může prokázat, odkud přišel.

133 A já mám rád křesťany s rodokmenem, kteří dovedou projít celou cestu — vrátit se zpět do Božího Slova až ke dni Letnic a ztotožnit se svatými té doby, kde moc Ducha Svatého sestoupila na ně. Toto je křesťan s rodokmenem. Ví, odkud přišel. Ten se neztotožňuje s metodistou, baptistou nebo s čímkoliv jiným. On se ztotožňuje se Slovem Božím. On ví přesně, kde stojí. Pulsuje v něm královská krev jeho Otce; Krev Ježíše Krista. On ví, co dělá! Věřící každému Slovu. Bůh působí skrze něj a dokazuje to znameními, která zaslíbil, že ho budou provázet. Netrpí duchovní ztrátou paměti. Je to ryzí plnokrevník. Mám to rád.

134 Ale dnešní církev se nachází v těžkém stavu duchovní ztráty paměti. Ona neví, kam patří. Zapomněla na to, zapomněla na všechny věci, které jí dělají církví.

135 Co nás udělalo tak bohatými, jakými jsme? Dostali jsme se znovu do stavu Laodicee, upadli jsme znovu do toho bohatého stavu, ve kterém se nacházel Izrael. Dokud byl chudý a musel spoléhat na Boha ve všem, co dělal a co měl, důvěřoval Bohu; a Bůh byl s ním, on byl duchovní a prospíval. Ale když zbohatl, hle, co se mu přihodilo — vystavěl si města, jejich ženy se staly nemorální, jejich muži s tím souhlasili, jejich kazatelé zrušili všechny zábrany a opovrhovali proroky. A to je stav, do kterého dospěli. A co to způsobilo? Zapomněli, odkud tato požehnání přišla.

136 A co vy metodisté a co vy baptisté a co vy presbyteriáni? Vy metodisté si možná vzpomenete na Jana Wesleye. Vy baptisté! John Smith tak plakal nad různými aférami mezi lidmi, že jeho manželka jej musela přivést ke stolu, protože jeho oči byly opuchlé pláčem a celonoční modlitbou. Co to zapříčinilo?

137 John Wesley prohlásil, že jedna z nejhorších věcí... Tuším, že to byl jeden z prvních metodistických otců, který řekl: „Ostudou dcer metodistické církve je, že začínají být tak světské, že nosí prsteny na svých prstech.“ Co by řekl dnes, když chodí v šortkách?

138 Co se stalo? Duchovní ztráta paměti. Je to přesně tak, zapomněli jste, odkud jste přišli. Máte všechny tyto věci, protože Boží dobrodiní vám to způsobila.

139 Myslíte si, že to je nějaká podivná věc? To přesně souhlasí s Duchem Ježíše Krista, podle Jeho prorocství. Ve Zjevení ve 3. kapitole je řečeno: „Říkáš totiž: Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji; a nevíš, že jsi ubohý a politováníhodný, chudý, slepý a nahý.“ Vidíte, a oni nevědí o tom! Co je to? Duchovní ztráta paměti. Neví o tom.

140 Církve mají v současné době peníze. Dnes už není pomalu v této zemi denominační církve, aniž by neměla hodnotu miliónů a miliónů dolarů. Stavby — milióny a milióny dolarů jsou vloženy do budov a nemovitostí, a kážou, že příchod Páně je blízko. Jsi „bohatý,“ a říkáš: „Nic nepotřebuji.“ Nejlépe vzdělaní kazatelé, jací zde kdy byli, znají více teologie, než kdykoliv předtím. A mají největší budovy v nejvybranějších okresech ve městě. Okamžitě dostávají právo na všechno, co chtějí udělat. A co pak udělají? Oni onemocní duchovní ztrátou paměti a zapomenou, že to byl Bůh, který to pro ně udělal, přesně jako Izrael.

141 A Bible prorokuje — Ježíš Kristus poslal Svého anděla k Janovi a řekl, že ten poslední církevní věk bude trpět duchovní zapomnětlivostí. Oni byli „bídni,“ zapamatujte si to. Myslí si, že jsou velcí. Ale On řekl, že byli „bídni, mizerní, chudí, slepí a nazí, a neví o tom.“ A není zde způsob, jak jim toto říct.

142 Nuže, kdyby tady byl na ulici nějaký člověk nebo žena, dělající na ulici ostudu — nahá, slepá, pak by to byl velice politováníhodný stav, v jakém by se ona nacházela. Ale jestli mají zdravý rozum a ví, kým jsou, že jsou lidskými bytostmi a je zde předpoklad, že si uvědomují, že jsou na veřejnosti, a měli by mít na sobě šaty! Oni jsou lidskými bytostmi, předstírajícími totožnost s lidskou rasou; a stojí tam, „bídni, mizerní, chudí slepí a nazí.“ A přiblíž se k němu a řekni: „Bratře, jsi nahý.“

143 „Nu, dovoďte! Já jsem doktor, ten-a-ten! Nepleť se do cizích věcí. Říkám ti, že patřím k tomu-a-tomu! To tě nemusí zajímat, ty náboženský fanatiku, o tom mi nemluv!“ (prázdné místo na pásce - vyd.)

144 Řekněte jim: „To se nesluší, aby muži tohle dělali a aby lidé dělali věci, které dělají.“

145 A ihned vám dají najevo, jak je jejich pastor tolerantní. Vidíte?

Co to znamená? To znamená, že zapomněli na přikázání Pána Ježíše. A pak, když sestoupí a předvede znamení, a zázraky, které on zaslíbil, nebudou tomu věřit. Je to duchovní ztráta paměti. Hledte, oni zapomněli! Jsou nazí a neví o tom, neuvědomují si to.

¹⁴⁶ Myslí si: „To, že patřím k nějaké církvi, to úplně stačí.“ Ó, bratře, to pro Boha neznamená nic víc, než být svobodným zednářem nebo čímkoliv jiným, být příslušníkem nějakého jiného klubu. Náležet k nějaké církvi, to pro Boha nic neznamená.

¹⁴⁷ Musíte být syny a dcerami Božími. Musíte být narozeni z Boha a Bůh je Slovem. Když jsem se stal částí svého otce, stal jsem se vším tím, čím je můj otec. Když se stáváš částí Boha, stáváš se Bohem v plnosti. Věříš celému Jeho Slovu.

Duchovní ztráta paměti.

¹⁴⁸ Co kdybys nevěděl, jak se jmenuješ? A pokud se to stane, pokud pocházíš z nobl rodiny, o čemž předpokládám, že je to pravda, pokud pocházíš z rodiny dobrých lidí a zapomněl jsi na jméno té rodiny, a jdeš na veřejnost, a děláš tam ostudu? Lidé ti řeknou: „Nejmenuješ se Jones“ nebo jakkoliv se jmenuješ. „Nu, já nevím, kdo jsem.“ Vidíte? V pořádku, hledte, to je hrozná věc, hrozný stav, když do něčeho takového upadneš.

¹⁴⁹ Nuže, do toho zrovna upadla církev. Předpokládalo se, že bude reprezentovat Ježíše Krista. Ale ona na to zapomněla, jelikož do sebe vstřebala věrovyznání a denominace, a přijali toto, místo toho, aby přijali Slovo. „A jsou nazí, slepí, mizerní a neví o tom“ a není zde způsob, jak jim tohle říct.

¹⁵⁰ Možná, že se už nikdy nedostanu do Birminghamu, ale ať to slyší alespoň v tomto jediném případě. Vidíte? Vidíte? V pořádku. Jsem pouze... Nenesu zodpovědnost za nic jiného, než za setí semena. Bůh dohlíží na to, aby padlo do půdy, která je pro něj určena.

¹⁵¹ Zapomněli, ano, oni zapomněli na Slovo zaslíbení. Zapomněli na to. Izrael se nacházel v této obtížné situaci, když přišel Ježíš. On na to zapomněl. Oni vyhlíželi, ó, říkali, že věří v příchod Mesiáše. Ale když Mesiáš přišel a dokázal prostřednictvím Slova, kým je, oni měli tak hodně tradic, že zbavili Slovo Boží moci.

¹⁵² A Ježíš zaslíbil těsně před koncem času: „Jak bylo v čase Sodomy, tak bude znovu.“ Bude se to shodovat a lidé budou tak založeni na tradicích, že zbaví Boží zaslíbení moci, jejich tradicemi.

Duchovní ztráta paměti! Jde přesně o duchovní ztrátu paměti. Vidíte, oni zapomněli na tyto věci.

153 „Ó, patřím k tomuto. Já jsem udělal toto. Tancoval jsem v Duchu. Dělal jsem toto.“ Aj, aj, aj, to s tím nemá nic společného, vůbec ne.

154 Jak můžeš být křesťanem a popírat Slovo? To není možné. Bůh je Slovem. Jestliže Slovo je v tobě, pak ty a Slovo jste jedno. Jsi vším, čím je Slovo. Amen. Pokud žiju v této generaci, musím být tím, čím je část Slova zaslíbená pro tuto generaci. Mám-li být křesťanem, musím se ztotožnit se vším, co Bible zvěstuje a podporovat to.

155 Haleluja! Budete mě i tak nazývat náboženským fanatikem, přesto se teď cítím opravdu duchovně pohnut. Ano, pánové.

156 Musím se ztotožnit se vším, co požaduje tato Bible. A ona má své nároky, a pokud jsem nebyl postižen touto moderní duchovní zapomnětlivostí, pak budu a mohu být s ní ztotožněn. Pokud ji ovšem popírám, pak trpím duchovní ztrátou paměti; něco se stalo, přijal jsem vyznání víry nebo učení nějaké církve nebo skupiny lidí. „Nejsem schopen to udělat,“ jakmile přichází Slovo a ztotožňuje se.

157 Kvůli tomu Ježíš nebyl poznán. „Ó,“ říkají, „nu, tento muž je svatý a náš svatý kněz, náš svatý ten-a-ten.“

158 A Ježíš řekl: „Jste z vašeho otce ďábla a děláte jeho skutky.“

159 Víte o tom, že Kain obětoval také dobrou oběť? On byl upřímný, postavil oltář, poklekl, uctíval a obětoval oběť, a modlil se k Bohu. A pokud Bůh, pokud toto je vše, co požaduje Bůh od tebe, abys patřil k nějaké církvi a měl oltář, a platil svoje desátky, a chodil do kostela, a vedl správný život; pokud to je vše, co On požaduje, pak On byl nespravedlivý, když odsoudil Kaina, protože on udělal totéž. Ano, pánové. Přesně tak.

160 Ale náboženství znamená „přikrytí“ a nemůžeš být přikryt skrze svoje vlastní dobré skutky. Je zde pouze jediná věc, kterou Bůh přijme a to je Krev Ježíše Krista. To je jediné přikrytí. Kromě toho, když řekneš: „Dodržuj vyznání víry,“ duchovní ztráta paměti! To je to, co se stalo.

161 Všimněte si teď, oni zapomněli na Slovo, které bylo pro ně. Zapomněli na Bibli. Zapomněli na zaslíbení. Pokoušejí se žít pozlátkem toho, čím byli metodisté, čím byli baptisté, čím byl někdo jiný. Zde je zaslíbení pro tento den. A Bůh je vyslovuje skrze Své Slovo a znovu

dokazuje, a dosvědčuje, že je to tak, a oni tomu přesto nevěří. Duchovní ztráta paměti. Přesně tak. Úplná, totální ztráta paměti, absolutně tomu nevěří.

162 Jeden francouzský voják... Závěrem mi vyprávěli krátký příběh. Ani jsem si neuvědomil, že už je tak pozdě a mám zde před sebou asi deset stránek poznámek, ke kterým jsem se nedostal; snad to udělám jindy. Dávejte pozor, francouzský voják... Spousta vojáků se vrátila z války postižených touto ztrátou paměti. Byla způsobena šokem ve válce. A oni měli jistý program — oni pozvali lidi, kterým scházeli jejich milovaní, zavolali je a pokusili se, pokud to bude možné, aby tyto chlapce identifikovali. Neměli žádnou naději. Snad jenom jednomu nebo dvěma z nich se to podařilo. A ty ostatní vzali a chystali se je umístit do ústavu, kde měli zůstat až do konce svého života.

163 A oni jeli vlakem úbočím; a zastavili ve stanici, dovolili chlapcům vysednout, aby si narovnali nohy. A strážce vystoupil na úbočí kopce a pozoroval je, kvůli zapomnětlivosti, nu, oni je museli hlídat.

164 A tak tam pozorovali jednoho mladého člověka, vystoupil ven a začal pozorovat vodní nádrž a pak se zadíval na úbočí. Protřel si obličej a přemýšlel. Podíval se znovu na vodní nádrž. Rozhlížel se všude kolem dokola stanice a dal se do kroku. A strážce místo toho, aby jej zastavil, vydal se za ním.

165 Vystoupil na návrší a sešel dolů úzkým chodníčkem, odbočil vpravo, vystoupil znovu na malé návrší a přišel k malé dřevěné chatě. Rozhlédl se. Na verandu vyšel starý muž s holí v ruce, rozevřel náruč a objal jej. Řekl: „Můj synu, věděl jsem, že se vrátíš. Řekli mi, že jsi padl, ale já věděl, že se vrátíš.“ A chlapci se vrátila paměť. Zapomnětlivost jej opustila. Uvědomil si, kdo je. Poznal, že to je jeho otec.

166 Ó, vojíne kříže, který jsi utrpěl šok kvůli tolika zkouškám — a mnoho šoků způsobených ze strany denominací a věrovyznáními, a věcmi toho světa, proč bys na několik minut nepředstoupil dopředu a nerozhlédl se v této Bibli? Snad ses už jednou procházel kolem dokola a našel jsi svoji identitu zde ve Slovu, jakožto věřící. Možná jsi Ho neznal. Můžeš se vzpamatovat a přijít do sebe jako marnotratný syn. Můžeš najít svou totožnost ve Slově Božím.

167 Jistého dne, nedávno, někdo řekl: „Ale bratře Branhame, podívej se na nás, letniční, jaké máme nádherné kostely. Podívej, my

máme vyškolené kazatele.“

168 Poslyš, když se muž ožení s ženou, on nedůvěřuje její kráse. Ne. Důvěřuje věrnosti jejího slibu, jejímu slovu. Nedůvěřuje její kráse. Důvěřuje její věrnosti.

169 A stejně tak je to se sňatkem Božím, pak nedůvěřuješ nějakým nádherným kostelům, které postavíte, ale zaslíbením, která dal Ježíš Kristus, že: „Je tentýž včera, dnes i na věky.“ Věříte tomu? (Shromáždění říká - „Amen.“ - vyd.)

Skloňme teď na chvíli naše hlavy.

170 Chtěl bych vědět, jestli dnes večer zde v této budově kde sedí lidé, kde sedí muži a ženy, kteří jsou věční, lidé směřující do Věčnosti, a vy víte, že jednoho dne, dříve nebo později se musíte setkat s Bohem. A chtěl bych vědět, jestli jste snad neměli v malé míře náběh na tuto zapomnětlivost, a chtěli byste... Zda jste nebyli ztotožnění s nesprávnou věcí, a chtěli byste se dnes večer projít trochu okolo, a utvrdit se v tom, že se chcete ztotožnit s Ježíšem Kristem? Nechcete zvednout své ruce a říct: „Modli se za mě bratře Branhame, já chci být zidentifikován jako opravdový křesťan, opravdový věřící.“ Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Žehnej vám. Ó, ano, všude kolem. Pán Bůh vám žehnej.

171 Někdo na balkónu — říkáš: „Bratře, já opravdu věřím, že to je pravda. Věřím, že jako křesťané, už nejsme takovými křesťany, jakými oni byli před léty.“

172 Co je to s vámi letniční, kde je ta doba, kdy vaše matky a otcové měli ve zvyku se postavit někam na ulici a bouchat do staré tamburíny? A vaše matka, jak ona musela... byla unavená, protože se lopotila s vámi, malými dětmi. Někdy jste museli jít neoblečení a různě, ale táta a máma byli oddaní té Věci a drželi se Krista.

173 Podívejte se, co jste udělali vy, letniční lidé. Před padesáti léty jste vystoupili z organizace. To vás učinilo letničními, oddělili jste se od nevěřícího. „A vrátili jste se jako vykoupaná svině k válení se v bahně a pes ke svým zvratkům,“ vrátili jste se a udělali jste tu stejnou věc, udělali jste ten stejný neřád, který jste opustili. Co se to děje? Duchovní ztráta paměti se zmocnila lidí. Máte nyní svoje vyznání víry a denominační pověření, a jdete spolu s těmi ostatními — chcete být spolu s těmi ostatními. Dovolili jste vašim ženám ostržít si vlasy a líčit se. Vy, vy jim dovolujete dělat všechny tyto věci, dovolujete všechny tyto nesmysly v církvích. Co to je? Duchovní ztráta paměti.

174 A pak, dříve než si uvědomíte, když Bůh začíná navštěvovat jednotlivce mezi lidmi, co se pak děje? Nemůžete to přijmout. Vidíte, vy jste byli tak nemocní tou zapomnětlivostí, vidíte, to je jediná věc, o které jste vůbec kdy slyšeli. Nemyslíte si, že by bylo správné, abyste vyšli z těch vyznání víry a alespoň na několik minut se chopili Bible, a přesvědčili se, s čím se má ztotožnit křesťan? „Tato znamení budou provázet ty, kteří uvěří!“

175 Ve Skutcích apoštol Petr říká: „Dělejte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého. Toto zaslíbení platí totiž vám i vašim dětem i všem kdo jsou daleko, kohokoli povolá Pán, náš Bůh.“ Pokud vám řeknou, že to není tak, pak váš pastor má těžký případ duchovní ztráty paměti. Nemůže sám sebe ztotožnit s touto Církví; nikoliv s organizací; s Církví, mystickým Kristovým tělem.

176 Teď je Duch Svatý zde. Je zde proto, aby udělal přesně to stejné, co zaslíbil udělat. Nyní, zatímco jste zde a máte skloněny hlavy, setrvejte v modlitbě. Ať promluví sám Duch Svatý. A uvidíme, jestli to... Každý jeden ví, že to zaslíbení je aktuální pro tento den. A teď vy, kteří jste dnes večer v nouzi, vy — mnozí z vás pozvedli své ruce. Prvně než toto uděláte...

177 Rád bych věděl, zatímco jsme zde a skutečně se modlíme za nemocné, jsem zvědav, zda jsme schopni odmítnout tuto nevěru, tuto denominaci, toto vyznání víry, které vám říká, že tyto věci, které se vás snaží přesvědčit, že to je z ďábla nejsou pravdivé. Jestliže toto dělají: „Nebude jim odpuštěno ani v tomto světě, ani v tom budoucím.“ Co jestli to je pravda? Zamyslete se nad tím, co když to je opravdu tak, kde pak jste? Vidíte, nemusíte to ani vyslovit; stačí, když tomu věříte ve svém srdci. A zde jsou lidé, kteří tomu věří. Byl jsem tu minulé dva večery a musel jsem prostě s něčím zápasit, nu, musel jsem držet na uzdě svůj jazyk, abych se zdržel a neřekl to na rovinu.

178 A pamatuj si příteli, je to mezi tebou a Bohem. Co když to je zlé a ty o tom takto smyslíš? Víš, co se pak stane, nebude ti to nikdy odpuštěno. Duchovní ztráta paměti, půjdeš stále dál, rovnou do věčné smrti nevíry. „Kdo nevěří, již je odsouzen!“

179 Teď se modlete za vaše nemoci, řekněte: „Pane Ježíši, Ty jsi zaslíbil. Já...“

Možná jsou zde nějakí příchozí, kteří tu ještě nebyli.

180 Ježíš zaslíbil: „Jak bylo“ — použijí místo Písma, „za dnů Lota,“

když se Bůh zjevil v lidském těle; a ti lidé, Abraham, tato vyvolená skupina, ta vyvolaná skupina. A jméno Abram bylo změněno na Abrahama a potom on uviděl Slovo, které se stalo tělem, a rozeznalo myšlenky, které byly v Sářině srdci.

¹⁸¹ A když přišlo to Abrahamovo královské semeno — ono udělalo vlastně to stejné a oni Ho pojmenovali „děblem.“

¹⁸² On řekl: „Když přijde Duch Svatý, bude dělat ty stejné věci.“ A řekl: „ Když mě tak nazvete, bude vám odpuštěno, ale když promluvíte proti Duchu Svatému, odpuštění již zde není.“

¹⁸³ Nechtě On, ve Svě moci, sestoupí na toto obecenství lidí, kdekoliv jste a pomocí Jeho duchovního rozpoznání ukáže, že On je Slovem. A proto, jestli je tu někdo trpící duchovní ztrátou paměti, aby oni... aby byli bez výmluvy, předtím než vyzvu lidi k oltáři.

¹⁸⁴ Nechtě by nám byl Pán Bůh nápomocen. Teď když máte skloněné hlavy, s úctou se modlete.

¹⁸⁵ Vidíte, zde přede mnou sedí jedna žena. Má ruce pozvednuté k svému obličejí. Má nemocnou páteř. Je také nervózní. Má žaludeční potíže. Teď sedí zde přede mnou. A aby to ona poznala — ona není z této země. Je z města, které se jmenuje Macon. Věříš, že mi Bůh může říct, kdo jsi? Ano. Jsi slečna Ayersová. Pokud to souhlasí, zvedni svoji ruku. Já tě neznám. Souhlasí to, že ano? Teď je tvoje trápení pryč. Ježíš Kristus; ty ses dotkla Jeho roucha. On tě uzdravil. Teď tomu jenom věř.

¹⁸⁶ Tam je jeden muž, sedí v zadní části této budovy. Hledá křest Duchem Svatým. Touží po křtu Duchem. Stojí zde přede mnou. On není rovněž odsud. Je z Karoliny, z Charlotte. Jmenuje se Lepoe. Věř celým svým srdcem a Bůh tě naplní Duchem Svatým, můj bratře, pokud tomu budeš věřit.

¹⁸⁷ Zde po mé pravé straně, je tu jeden muž a jeho manželka, oni sedí zde vpředu rovnou přede mnou. Je to starý pár, po moji pravé straně. Ta paní má potíže s tlustým střevem. Její manžel je nemocný na srdce. Oni nejsou odsud. Oni jsou z Tennessee. Pan a paní Thomasovi, pokud věříte celým svým srdcem, zvedněte vaše ruce a můžete přijmout vaše uzdravení. Ježíš Kristus vás uzdravuje. Přesně to, On zaslíbil, že bude dělat. Nikdy v životě jsem tyto lidi neviděl.

Duchovní ztráta paměti!

¹⁸⁸ Ježíš řekl: „Skutky, které dělám já, bude dělat i on. Ještě krátký

čas a svět mne už neuvidí, ale vy uvidíte mne; protože já,“ osobní zájmeno, „budu s vámi, dokonce ve vás, do skonání světa.“

„Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky“

189 Nu a teď k mužům a ženám, kteří zde sedí a kteří něčím trpí a prostě neví jakým způsobem... Vy — vy chcete věřit, ale nemůžete se do toho nějak dostat a přejete si, abych se za vás pomodlil, chcete Jej přijmout, zatím co jste v Jeho přítomnosti. Nechtěli byste sem přijít a postavit se zde vedle mě, a dovolit mi, abych se za vás pomodlil, a vložil na vás ruce? Pojdte teď sem, rovnou tady na pódium, vy, kteří takto trpíte — duchovní ztrátou paměti a chcete, aby bylo za vás modleno, abyste byli z toho vysvobozeni. Pokud jste nevěřící a přejete si, aby bylo za vás modleno, pojdte a postavte se zde. Bůh ti žehnej, mladý muži. Přijde ještě někdo? Bůh ti žehnej, paní. Pojdte, Bůh ti žehnej, mladá paní. Ještě někdo přijde? Pojdte, postavte se zde, zrovna teď v této chvíli.

190 Duchovní ztráta paměti, nechtěl bych být tímto postižen. Chraň Bože. Dovol mi, dovol mi zemřít jakoukoliv jinou smrtí, ale nikdy mi nedovol zemřít jako nevěřícímu.

191 Pojdte, přijměte Jej teď. Přejete si to udělat? Pojdte sem dolů, sejďte z balkónu, přátelé. Je to jen pár schodů dolů a může to pro tebe znamenat, přechod ze smrti do života.

192 Podívejte se, já nemohu přimět Krista, aby něco udělal. Kristus nemusí udělat nic, kromě jediné věci: On musí dodržet své Slovo. Musí to udělat, jinak by nebyl Kristem, Bohem. Musí dodržet své Slovo.

193 Poslyšte, jestliže si nejste jisti s vaším prožitím, proč tu teď nepřijdete? Jestli patříte pouze k nějaké denominaci, pokud jste jen letničnickými vnoučaty — Bůh nemá vnoučat. On má pouze syny a dcery, ale ne vnuky a vnučky. Vidíte? Bůh takové nemá. On má pouze syny a dcery, a vy víte, že jimi nejste.

194 Možná jsi mluvil v cizích jazycích, mohl jsi tancovat, mohl jsi všechno tohle dělat. To je naprosto v pořádku, proti tomu nic nenamítám. Ale pokud stále setrváváš v duchovní ztrátě paměti, sejdi sem dolů — pojd' sem a postav se zde. Modleme se teď za to. Co na to říkáte? Člene církve, ty, který jsi pouze formálním členem církve. Proč sem nepřiđeš a nezbavíš se toho teď?

195 Chtěl bych opustit Birmingham s vědomím, že až jednou přijdou soudy a budu se muset před vámi postavit... Pamatujte, budu se muset

s vámi ještě potkat. Pokud se s vámi nesetkám ještě tady na této zemi, pak se s vámi setkám před Soudem a budu se muset zodpovídat z toho, co jsem vám dnes večer řekl.

¹⁹⁶ Poslyšte teď. Čiňte pokání, přátelé! Čiňte pokání, vyjděte z toho. Vyjděte odtamtud. Pojdte, teď.

¹⁹⁷ To by mělo přimět každou ostráhanou ženu v této zemi nebo na tomto místě, aby sem teď přišla. To je naprostá pravda. Ano, to znamená, že nemáš v sobě natolik zdvořilosti, abys opravdu vyznala: „Já chci, já si chci nechat narůst vlasy, bratře Branham.“ To by mělo... „Já mám... Nuže, nemám dost zdvořilosti, abych tohle mohla udělat.“

Vy řeknete: „Proč, má to vůbec něco s tím společného?“

¹⁹⁸ Nedávno přišel ke mně jeden opravdu velký kazatel a řekl: „Chtěl bych na tebe položit ruce, bratře Branham.“ Řekl: „Všichni tě považují za proroka.“

Řekl jsem: „Nikdy jsem neřekl, že jsem prorok.“

¹⁹⁹ On řekl: „Ale lidé tě za něj považují. A ty vždycky kritizuješ jejich ženy za to, že chodí v šortkách“ a, ó, byl to letniční muž. A řekl: „Za to, že nosí šortky a stříhají si vlasy.“ Odpověděl jsem: „A čím starost to tedy je?“

²⁰⁰ On řekl: „Tito lidé — proč neučíš tyto ženy, jak mají přijít k těmto velikým duchovním darům a pomáhat lidem, místo toho, aby ses pokoušel...“ Dále řekl: „Oni tě mají v úctě, oni důvěřují všemu, cokoli jim řekneš.“ Dále řekl: „Proč jim neřekneš, jak mohou získat veliké dary, aby mohli pomáhat lidem, místo toho, abys je vždycky tupil?“

²⁰¹ Řekl jsem: „Jak je mohu učit algebru, jestliže se ještě nenaučili abecedu?“ Vidíte? Vidíte?

²⁰² Musíte začít od spodu, čiňte pokání nebo zahynete! Udělejte tedy, jak chcete, buď čiňte pokání, nebo zahynete! Ježíš Kristus zde Sám sebe důkladně projevil — večer co večer. A právě dnes večer, jsme se vrátili k otázce spasení. Je to jen několik schodů tady nahoru na pódium a já mám dost času, abych počkal.

²⁰³ Pamatuj si, Birminghame, tvoje krev na mně více nelpí. Jsem neviný. A jestliže opravdu chceš Ducha Svatého, máš teď příležitost, abys přišel. A pokud trpíš nějakým druhem církevnictví, které způsobilo, že máš duchovní ztrátu paměti, proč nechceš přijít? Ježíš je

lékařem. Nechceš přijít?

204 Někteří lidé teď opustili balkóny. Čekal jsem, abych viděl, kde jsou, buď to odešli, nebo přicházejí k oltáři. Ti zdola, přicházejí odevšad. To je správné. Ty, který jsi tady, pojd' a postav se tady k oltáři a řekni: „Už jsem s tím skoncoval.“ Ano, ony sešly dolů, ty dvě dámy. To je skvělé.

205 Pojdte teď přímo sem na pódium. Je to pouze několik schodů. A tyto schody mohou být rozhodující.

206 Poslyšte teď, chtěl bych se vás na něco zeptat. Co kdyby On přišel dnes večer? „Ó,“ řeknete: „On nepřijde.“ Já nevím, jestli On přijde nebo ne. Toto je poslední znamení. Pamatujte, TAK PRAVÍ PÁN! Už jste mě někdy slyšeli něco říct, co by se nezakládalo na pravdě? Viděli jste svoje poslední znamení. Je to podle Písma. Viděli jste svoje poslední znamení — vylití Ducha Svatého. Nespleťte si to s tím, co On zaslíbil Izraeli po vytržení; to nepatří vám. Pak už bude pro vás pozdě. Vidíte? Váš den je teď. Vaše znamení je teď. Vaše doba je teď. Neodmítněte To. Nedělejte to. Raději přijďte. Věřte mi, že jsem Božím služebníkem? Pamatujte.

207 Birminghame — nepotkal jsem ještě přívětivějších lidí. Jste nejmilejší lidé, jaké bych si přál potkat ve svém životě, ale vy potřebujete probuzení. Vy umíráte. Trpíte duchovní ztrátou paměti. Vy umíráte. Nedělejte to. Obživte to, co máte. Přijměte napomenutí rychle, než přijde Ježíš.

208 V pořádku, zatím, co oni... Pojdte ještě. Jen jim dovolte přijít, až budeme mít všechny, které Ježíš volá. Pojdte.

209 Zbavte se této zapomnětlivosti. Veliký Lékař je teď zde, aby to uzdravil, aby to z vás sňal. On dokázal, že je zde. Kolik z vás to potvrdí zvednutím své ruky a řekne: „Já tomu opravdu věřím.“ A On řekl, že pokud vy... Vidíte? On je teď zde. Vidíte? Vidíte? Věřte.

210 Kolik z vás ví, že vám říkám pravdu a umíráte, a potřebujete probuzení? (Shromáždění říká: „Amen.“ - vyd.) Vidíte? Je to pravda.

211 Jste vzácní lidé. Nelze najít lepších. Není lepších srdcí, než pod těmito košilemi, těchto starých Jižanů. Opravdu správní lidé! Ale, lidé, raději se probudte a rychle! (Bratr Branham klepe třikrát o kazatelnu). Může se to stát v hodině, kterou nepředpokládáte. Snad se to nestane; já nevím.

212 Ale pamatujte, to je naposledy, kdy jste varováni a tak utíkejte,

dokud máte ještě čas utéci. Přijďte teď. Já budu stále čekat, pokud budete přicházet, protože to může... Jedna duše má hodnotu deseti tisíců světů. A dokud lidé přicházejí k přesvědčení...

213 Přál bych si vidět, jak to propukne do velikého probuzení, které záchvěje každou zdejší církví; kdybyste ze sebe setřásli všechny vaše rozdílné náhledy a všechnu sobeckost, a přijali Ducha Svatého. Předtím jste tvrdili, že v Něho věříte. Tvrdili jste, že v Něho věříte, a když On přichází, aby projevil samého Sebe, pak se odsouváte jeden od druhého. Proč bychom neměli spojit naše srdce s Božím Slovem a věřit, že Ono je pravdou? O to tady jde. Jinak se budete posouvat stále dál a dál do smrti, a přijdete rovnou do Laodicee. Přesně tak, jak On to zaslíbil. Nechcete teď přijít? Teď je den přijetí. Pozorujte, co bude Duch Svatý dělat.

214 Přál bych si teď, aby všichni zde přítomní kazatelé, kteří máte zájem o tyto lidi, přišli a modlili se spolu se mnou. Pojdte sem všichni kazatelé, kteří máte zájem o tyto lidi. Pojdte, postavte se okolo, vejděte mezi tyto lidi, ať to je kazatel nebo osobní pracovník, dobrý osobní pracovník nebo žena, která se chce teď postavit mezi tyto ženy. Budu věřit celým svým srdcem, že Duch Svatý se chystá sestoupit na toto místo přímo zde a potvrdí Sebe samého v plnosti mezi těmito lidmi.

215 Dovolte mi, abych prvně poučil tyto lidi, kteří jsou zde. Nuže, přátelé ať už tu jste z jakéhokoliv důvodu, On to ví. Mohu vám to dokázat — On bude brát jednoho po druhém, přivede vás zde na toto pódium a nezůstane ani jedna věc, kterou On nezřejmí. Toto se dělo už za doby, když jsem byl ještě malým chlapcem. Tento dar nelze zpochybnit. Otázkou však zůstává, zda to můžeš přijmout? Věříš tomu? On je teď zde. Nuže, pokud On je zde, je zde pouze jedna aktuální věc; On plní Své Slovo. Proto věřte, že to obdržíte a přijměte to, vstaňte a řekněte: „Pane Bože, jsem tu proto, abych to přijal“ a zůstaň tu tak dlouho, dokud to nedostaneš.

216 Tak jako Buddy Robinson jednou řekl, když byl v obilném poli. Řekl: „Pane, jestli mi nedáš Ducha Svatého, až se vrátíš, nalezneš zde ležet hromadu kostí.“ On horlivě po Něm toužil. A ty neobdržíš od Boha nic, dokud nebudeš úplně zoufalý.

217 Všimli jste si dnes těch, kteří se teď navracejí, všimli jste si, co jsme dnes udělali? Ve skutečnosti máme kolem sebe Boha v takové míře, že kdekoliv vystupujeme na pódium, říkáme: „Ano, snad by bylo lepší, abych tam šel.“ Toto je teď zkušenost z celého světa. „Ano, raději půjdu a postavím se.“ Řekni: „Nu, nu, nevím. Zde jsem, vid’.“ Hm! Kde

vy vlastně jste! Není už nikde žádného planoucího ohně. Není zde žádné nadšení, není zde něco jako „do Toho!“ A jako evangelistu mě to smrtelně zraňuje, když vidím Boží lid v takovém stavu. Měli bychom planout ohněm.

218 Ale, vidíte, co to znamená? Je to přesně, co jsem vám řekl. Zjevení 3: „Jsi vlažný.“ A On řekl: „Jelikož jsi vlažný, vyvrhnu tě z úst svých.“ Souhlasí to? (Shromáždění říká: „Amen.“ - vyd.) Přesně toto On řekl. A jestli On to řekl, pak to také udělá. A proto nebudme v takovém davu.

219 Nacházíte se zde v nouzi. Přijměte Ho rovnou zde nebo zemřete. To je pravda. Přijměme Ho nebo zemřeme.

220 Nu, můj drahý bratře, sestro, kdybych mohl sestoupit dolů a v něčem ti pomoci, určitě bych to udělal. Nu — skrze tento dar ti mohu říct, proč jsi zde. Mohu ti říct, oč jde skrze Ducha Svatého, skrze Božího Ducha — ti říct, proč jsi sem přišel, čeho ses dopustil, jaká bude budoucnost nebo něco na tento způsob; ale to by ti moc nepomohlo. Ty To musíš přijmout sám. To musíš udělat ty!

221 Jste teď připraveni? Zvedněte vaše ruce a řekněte: „Jsem připraven. Jsem hotov zemřít rovnou zde.“ Nesnaž se to udělat, dokud to nemyslíš úplně vážně. „Jsem hotov přijmout to, co chci od Boha, jinak jsem hotov zemřít rovnou zde.“ Amen. Jste opravdu připraveni? (Shromáždění jása a říká: „Amen.“ - vyd.)

222 Ať se tedy obecnost postaví, všude. Teď všichni najednou, spojme se teď najednou. Modleme se a ať... Vy, kazatelé, jděte teď k těmto lidem, každý z vás a budete teď reprezentovat Kristovy ruce.

223 Vy, kteří toužíte po Duchu Svatém, vy kteří toužíte po tomto prožití, ne po nějakém emocionálním vzrušení; vy, kteří toužíte po Duchu Svatém, po životě, zárodku života uvnitř vás. A chcete se zbavit této zapomnětlivosti, která působí, že se nemůžete sami identifikovat; nevíte, na čem stojíte, nevíte, co jste zač; zbavte se toho právě teď! Je zde pro tebe znovuzrození, opravdové, ryzí, znovuzrození.

224 Vložme teď ruce na tyto lidi. Ať každý jeden zvedne svoje ruce a modlí se jednomyslně.

225 Nebeský Otče, ve jménu Ježíše Krista, dej Pane, aby ve jménu Ježíše Krista, aby Duch Svatý sestoupil dnes večer — v tento sobotní večer, aby Duch Svatý sestoupil, jako prudký přicházející vítr. Nechť by lidé byli ve křtění do Ducha Svatého. Ať je oheň a Boží moc neopouští.

Jestliže tu budou do rána, ať setrvají — setrvají, dokud nesestoupí Duch Svatý.

²²⁶ To je správný přístup! To je to! To je On. To přichází Duch Svatý. (Bratr Branham mluví s někým, zatímco odchází zpoza kazatelny: „Já jsem to udělal, jsem hotov.“) To je vše... Věřte Mu teď! Přijměte Ho! Budte naplnění Jeho požehnáním... (Shromáždění setravá v modlitbě a jásá.)

